

- at styrke FN's evne til krisestyring og til forebyggelse, planlægning, koordination og genopbygning i forbindelse med konflikter,
 - en gennemførelse af 2015-målene i Afrika, hvilket internationalt set kræver en højere ulandsbistand,
 - at udfolde en særlig indsats for konfliktramte afrikanske lande,
 - at styrke indsatsen over for nye trusler som international terrorisme og spredning af masseødelæggelsesvåben og
 - at arbejde for, at EU taler med én stemme i FN's Sikkerhedsråd.«
- (Forslag til vedtagelse nr. V 102).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Dette forslag vil nu indgå i de videre forhandlinger.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

For det første undrer det mig, at man først snakker om ulandsbistanden på internationalt plan, det er jo så dejligt uforpligtende. Har det nogen konsekvenser på nationalt plan, eller er det bare sådan et dække over, at man i virkeligheden ikke er enig?

Kl. 11.25

Det andet spørgsmål, jeg har til hr. Jeppe Kofod, drejer sig om det der med, at man skal tale med én stemme gennem EU. Hvis man f.eks. har en situation, hvor der fra Danmarks side er forslag om, at der skal laves en resolution i FN, der fordømmer stening af kvinder i Iran, og hvor Frankrig, Tyskland og Storbritannien så siger, at det synes de ikke der skal, fordi de har så ufatteleg store olieinteresser i Iran, så de ikke vil have sådan en resolution i FN, betyder det, at man skal tale med én stemme, så, at Danmark skal lade være med selvstændigt at fremlægge en resolution, som fordømmer stening af kvinder i Iran?

(Kort bemærkning).

Jeppe Kofod (S):

Med hensyn til det første spørgsmål er det jo helt klart Socialdemokratiets opfattelse, at de nedskæringer, der er på ulandsbistanden – oven i købet i en situation, hvor også Danmark og den danske regering har forpligtet sig til nogle målsætninger, nemlig i 2015 at halvere den globale fattigdom – er fuldstændig uacceptable. Man kan se, at Afrika sakker voldsomt bagud, og så

skærer man i bistanden, også i bistanden til landene syd for Sahara. Derfor er det selvfølgelig ikke acceptabelt.

Det, der skal forstås her, er, at samlet set behøver man en højere bistand, og det skal Danmark løfte. Der er en konkret uenighed med regeringen. De vil ikke give en højere bistand, vi vil gerne give en højere bistand, for vi kan se, at det er nødvendigt for at nå målsætningerne.

Til det andet spørgsmål, som hr. Søren Søndergaard nævner, er det vigtigt at sige, at det, vi skriver i vedtagelsen, jo er, at man skal tilstræbe og man skal sikre at tale med én stemme i EU, især i forhold til de store udenrigs- og sikkerhedspolitiske spørgsmål.

Vi har jo set Irakkrigen som et eksempel på, at EU desværre var splittet. Vi har også set andre sager, hvor EU har stået splittet i afgørende diskussioner, f.eks. om amerikanernes undtagelse fra den særlige krigsforbryderdomstol, når man deltager i FN-operationer.

Så der er ting, hvor jeg mener, at EU i høj grad skal tilstræbe at tale med én stemme. Det er klart, at vi jo ikke kan acceptere – det nævner jeg også – at man bevidst overser krænkelse af menneskerettigheder. Det skal tages op. Der kan også være en konkret uenighed i EU-kredsen, og så må man selvfølgelig diskutere det. Men det er efter vores opfattelse vigtigt, at Europa udvikler en fælles udenrigspolitik.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

For det første vil jeg bare spørge hr. Jeppe Kofod, om det dækker en enighed med de øvrige forslagsstillere, især med regeringen: Når f.eks. Frankrig, Tyskland og England er imod, at der bliver stillet en resolution, som går direkte i kødet på stening af kvinder i Iran, stiller Danmark den så selvstændigt? Det er bare et eksempel. Dækker det en fælles forståelse for det punkt, der står i vedtagelsen?

Derudover forstår jeg så, at når det gælder ulandsbistanden, er den formulering, man har fundet, en formulering, man har fundet for at dække over, at man er vildt uenig om, hvad der skal ske konkret i Danmark.

(Kort bemærkning).

Jeppe Kofod (S):

Må jeg ikke til det sidste punkt nævne over for hr. Søren Søndergaard, at det paradoksale jo er, at vi er fuldstændig enige med regeringen om, at der globalt set er behov for mere udviklingsbi-